

dersøgelser i områderne, og uden at der fra 1. januar 2007 skal meddeles »områdetilladelse« efter lovforslagets § 20.

Overgangsordningen vil blive udformet med respekt af de rettigheder, som indehavere af § 19-tilladelser har i dag. Det fremgår også af bemærkningerne til lovforslagets § 22. Når overgangsordningen er fastsat til 10 år, skyldes det netop, at de 10 år svarer til den opsigelsesfrist, der er fastsat i § 24 i den nuværende råstoflov.

Efter de 10 år har branchens rettigheder ændret sig. Vedtagelsen af det nye tilladelsessystem – med en områdetilladelse »oven på« § 19-tilladelserne – får således reelt virkning som en formel opsigelse pr. 1. januar 1997 af de nuværende indvindingstilladelser med det 10-årige varsel, som råstofloven kræver.

Det kan i øvrigt bemærkes, at det ved indsettelsen af det 10-årige opsigelsesvarsel i råstofloven af 1977 udtrykkeligt blev fremhævet, at der uanset dette opsigelsesvarsel til enhver tid – med henblik på at opfylde lovens formålsparagraf – kunne gribes ind i allerede meddelte tilladelser og foretages begrænsninger eller standsning af indvindingen i bestemte havområder. Bestemmelserne herom er videreført i den gældende råstoflov.

Branchen har således efter de gældende bestemmelser intet krav på uhindret – og så længe ressourcer rækker – at kunne foretage indvinding i de områder, som branchen har »tilvejebragt for den danske råstofforsyning«.

I lovforslaget er muligheden for at gribe ind i allerede meddelte tilladelse i øvrigt bibeholdt, idet forslaget § 24, stk. 5, giver miljø- og energiministeren mulighed for til enhver tid at begrænse eller tilbagekalde en områdetilladelse efter forslaget § 20.

Ad 3, 4 og 5

Når foreningen ønsker samme »smidige og hurtige tilladelsesprocedurer« ved mindre indvindinger som under den gældende råstoflov, må det efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse nok forstås således, at indvindinger af mindre end 1 mio. m³ sand til opfyldnings- og kystfodringsopgaver fortsat skal kunne ske uden konkret tilladelse, men alene med en anmeldelsesordning for indvindinger (på mere end 250.000 m³). Sådanne regler gælder i dag, jf. bekendtgørelse nr. 168 af 12. marts 1990.

Foreningen har også under forhandlinger med Skov- og Naturstyrelsen fremsat ønske om, at der også fremtidigt skal være situationer, hvor konkret tilladelse til indvinding ikke kræves.

Dette ønske er imidlertid ikke imødekommet i det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget forudsætter, at der altid vil være behov for forud for indvindinger konkret at vurdere, om indvindingen er i konflikt med øvrige væsentlige interesser, f.eks. biologiske interesser, fiskeriinteresser og arkæologiske interesser.

Der vil med det nye tilladelsessystem blive søgt etableret en så smidig sagsbehandling som muligt.

Branchen har endvidere mulighed for i samarbejde med Skov- og Naturstyrelsen allerede nu, sideløbende med udpegningen af og indvindingen i de særlige »overgangsområder«, at påbegynde arbejdet med udpegning af nye områder, hvor tilladelse til indvinding efter lovforslagets § 20 kan meddeles. Dette har Skov- og Naturstyrelsen løbende tilkendegivet under forhandlingerne med branchen, og det er styrelsens opfattelse, at branchen har vist stor interesse herfor.

I relation til foreningens bemærkninger om øgede omkostninger kan det oplyses, at den foreslåede overgangsordning netop indebærer, at ral- og sandsugerbranchen uden speciel »områdetilladelse« kan fortsætte indvindingen i »overgangsområderne« i op til 10 år uden først at skulle bekoste miljøundersøgelser m.v.

Det er korrekt, at lovforslaget pålægger ral- og sandindvindingserhvervet øgede omkostninger til forudgående miljøvurderinger og ny miljøvenlig produktionsteknologi. Hermed er lovforslaget efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse på linje med, hvad der gælder for erhvervslivet i øvrigt.«

Afslutningsvis skal jeg knytte følgende mere generelle betragtninger til henvendelsen fra Foreningen af Danske Ral- og Sandsugere:

Det foreliggende forslag til ændring af råstofloven er udtryk for en rimelig og fornuftig balance mellem benyttelsen og beskyttelsen. Miljøet skal beskyttes, samtidig med at det skal være muligt at opretholde indvindingen og råstofforsyningen fra havet, som i dag udgør ca. 1/3 af den danske råstofforsyning.